

ze 17. října 1919 č. 571 Sb.) — ostatně odkazuje. Že však ustanovení hlavy šesté o pomocných pracovnících, zejména ta, která se týkají učňů, předpokládají, že zaměstnavatel, učební pán, vyhovuje veškerým požadavkům materiálním i formálním, na něž živn. řád provozování té které živnosti váže, tedy také že živnost provozuje oprávněně, jest patrné obzvláště z oněch předpisů, jež upravují právo míti učně. Záruky, na něž žal. úřad činí toto právo závislým (§ 98), může poskytnouti jen oprávněný živnostník; jen při živnosti oprávněné jest také zabezpečena společenstvům živn. ona ingerence na učňovský poměr, jakou jim zákon přiznal (§ 114, odst. 3, dále §§ 98, 99 a jiné).

Z těchto úvah vyplývá závěr, že průkazu způsobilosti, požadovaného v § 14, odst. 2 lze nabýti jen zaměstnáním jako učedník a pomocník v řemeslné živnosti, provozované oprávněně a nelze proto právnímu hledisku, z něhož žal. úřad vycházel, vydáváje nař. rozhodnutí, činiti důvodné výtky a sluší toliko zkoumati, ovšem v mezích stížnosti, zda jeho aplikace na skutkový základ daného případu provedena byla formálně bezvadně. — — —

Č. 3844.

Župní úředníci (Slovensko): * Ustanovení § 10 zák. 126/1920 o přecházení úředníků a zřízců autonomních korporací do služby státní nevztahují se na Slovensku na úředníky býv. žup, kteří ve smyslu zák. č. 210/1920 nebyli převzati do státní služby. — II. Tato podmínka není splněna u býv. župního úředníka, který do čsl. služeb nebyl převzat jako úředník, nýbrž jako kancelářský oficiant.

(Nález z 1. září 1924 č. 14.978)r.

Prejudikatura: Boh. 3281 adm.

Věc: Arpád Š. v L. proti ministerstvu vnitra o jmenování úředníkem.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl župním kancelářským úředníkem u sirotčí stolice v Trenčíně, nebyl však, ač podal žádost dle zák. č. 210 z r. 1920, převzat do státní služby v hodnosti kancelářského úředníka, nýbrž ustanoven kancelářským oficiantem politické správy na Slovensku s platností od 1. ledna 1922.

Dne 4. června 1923 žádal st-l, aby dle § 10 zák. č. 126/1920 byl jmenován státním úředníkem, poněvadž byl 31. prosince 1922 úředníkem sirotčí stolice, tedy dnem 1. ledna 1923 se stal ze zákona státním úředníkem se všemi nabytými právy.

Presidium min. vnitra výt. ze 4. října 1923 rozhodlo, že žádosti té nelze vyhověti, poněvadž st-l byl dne 1. ledna 1923, kdy cit. zákon nabyl v župách XV—XX účinnosti, kancelářským oficiantem čsl. státní správy na Slovensku a nikoli župním zaměstnancem.

— — — Nss založil rozhodnutí o stížnosti na následujících úvahách:

Zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. stanoví sice v § 10, že úředníci a zřízcenci autonomních korporací v § 9, odst. 1 uvedených, jež se tímto

zákonem zrušují, mezi nimi také žup na Slovensku, přecházejí dnem zrušení těchto korporací do státní služby. V den, kdy zákon ten byl vydán, byli ještě úředníci a zřizenci žup na Slovensku.

Zákon tento nabyl účinnosti na Slovensku teprve dnem 1. ledna 1923 (č. I. zák. č. 126/1920 a § 1. nař. z 26. října 1922, č. 310 Sb.).

Před tím však, nežli zákon č. 126/20 vešel v působnost, vydán byl zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb., který nabyl účinnosti dne 15. dubna 1920.

Dle tohoto zák. a dle nař. z 21. května 1920 č. 361 Sb. měla býti od 1. srpna 1920 správa v župních a služnovských úřadech na Slovensku vykonávána jen státními úředníky. Podle §§ 6, 7 a 8 cit. zák. č. 210/20 stali se státními úředníky nebo zřizenci čsl. státu jen ti z dosavadních úředníků župních a služnovských úřadů na Slovensku, kteří byli ke své žádosti (§ 6, odst. 1 cit. zák.) včas podané státními úředníky ustanoveni.

V den, kdy zák. č. 126/1920 nabyl na Slovensku účinnosti, t. j. dne 1. ledna 1923, mohli tudíž vzhledem k předpisům zák. č. 210/1920 přejíti do státní služby pouze ti úředníci a zřizenci zrušených župních a služnovských úřadů na Slovensku, kteří se stali úředníky úřadů těchto na základě předpisů zák. č. 210/1920 t. j. jen ti úředníci a zřizenci, kteří za účelem obstarávání správy úřadů župních a služnovských na Slovensku ke své včas podané žádosti státními úředníky jmenování byli. Jen na tyto úředníky, pokud jde o župní a služnovské úřady na Slovensku, vztahuje se tudíž předpis § 10 zák. č. 126 ai 1920.

Není sporu o tom, že st-l sice byl úředníkem bývalé župy, že však nebyl dle zák. z 20. března 1920 č. 210 Sb. převzat do státní služby. Nelze tudíž seznati nezákonnost v tom, že žal. úřad st-lovu žádost o jmenování úředníkem dle § 10 cit. zák. č. 126/1920 zamítl proto, že v době účinnosti zákona nebyl již župním úředníkem.

Poukazuje-li st-l ještě na to, že jeho jmenování kancelářským oficiantem odporuje zákonu, dlužno k tomu poukázati, že pro tento spor jest jediné rozhodným, že st-l nebyl ustanoven úředníkem státním dle zák. č. 210/1920, a že jeho jmenování kancelářským oficiantem a domnělá protizákonnost tohoto jmenování jest bez významu.

Dovozuje-li st-l z předpisu § 1 zák. z 18. února 1919 č. 89 Sb., že i jako oficiant jest postaven na roveň kancelářským úředníkům a že proto spadá pod předpis § 10 cit. zák. č. 126/1920, stačí poukázati na to, že zmíněný zákon č. 89 z roku 1919 staví na roveň kancelářským úředníkům jen ony vrchní oficianty, oficianty a kancelářské pomocníky, kteří v době, kdy zákon ten nabyl účinnosti, t. j. v den 26. února 1919, vyhovovali podmínkám tamtéž stanoveným.

St-l, jenž se stal kancelářským oficiantem teprve v roce 1922, nemůže se tedy této zákonné dispozice dovolati.

Jest tudíž stížnost i v tomto směru bezdůvodnou.

Č. 3845.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:
* I. Vykonávání prací kovářských a podkovářských pro potřeby velkostatku osobou, která jest ve služebním poměru k majiteli velkostatku,